

HØJESTERET

ÅRSBERETNING 2025

Indholdsfortegnelse

1. Om Højesteret.....	3
2. Arbejdsform og sagsbehandling	4
3. Sagsstatistik.....	6
4. Højesterets andre opgaver	9
5. Færøssagen.....	11
6. Højesteretsdommernes uniformer	11
7. Udvalgte afgørelser.....	12

Forsiden: Højesterets dommere til nytårskur på Amalienborg mandag den 5. januar 2026.

1. Om Højesteret

Højesteret er en præjudikatdomstol, og en civil ankesag kan kun nå frem til Højesteret, hvis den er af principiel karakter. Betydningen af Højesterets afgørelser rækker dermed ud over den enkelte sag. Det indebærer, at der må stilles særlige krav til de advokater, der fører sager ved Højesteret. Højesteret har i 2025 udarbejdet en ny vejledning til advokater om behandling af civile ankesager i Højesteret. Vejledningen er skrevet ud fra et ønske om at være tydelig med, hvilke krav der stilles til advokaterne, så Højesteret får det bedst mulige grundlag for at varetage sin opgave som præjudikatdomstol.

I vejledningen er omtalt en række forhold, som advokaterne skal være opmærksom på under sagens forløb, der begynder med, at ankestævningen bliver indgivet, og slutter med Højesterets afgørelse. Vejledningen er på Højesterets hjemmeside.

Højesteret er ved at lægge sidste hånd på en ny vejledning til anklagere og forsvarere om behandling af straffeankesager i Højesteret og er også igang med en ny vejledning om behandlingen af kæresager.

Højesteret har som den øverste retsinstans i Rigsfællesskabet en særlig rolle i samfundet og træffer afgørelser i alle sagstyper. Højesterets arbejdsform adskiller sig væsentligt fra de øvrige domstoles. Se herom afsnit 2 om arbejdsform og sagsbehandling.

Højesteret består af højesteretspræsidenten og 17 andre dommere. Ved udnævnelse af dommere i Højesteret lægges der – ud over at sikre de bedste juridiske og personlige kvalifikationer – vægt på at rekruttere bredt med hensyn til erfaring. Der var ingen ændringer i dommersammensætningen i 2025. En oversigt over Højesterets dommere med link til CV og artikler findes på Højesterets hjemmeside www.hoejesteret.dk.

Højesterets øvrige medarbejdere bestod i 2025 af administrationschefen, 13 dommerfuldmægtige, der i uddannelsesøjemed er ansat i 2-4 år, 11 administrative medarbejdere (informations- og vidensmedarbejder, kontorfunktionærer, IT-medarbejder, vagtmestre og køkkenmedhjælper) og 6 studentermedhjælpere.

Præsidentsekretær Tina Halberg og kontorfuldmægtig Kirsten Lohmann.

2. Arbejdsform og sagsbehandling

Højesteret arbejder i to afdelinger. Der er ingen forskel på, hvilken type sager der behandles i de to afdelinger, og dommerne roterer regelmæssigt mellem afdelingerne. Dommerne fordeles mellem de to afdelinger således, at der – bortset fra de to faste retsformænd – ikke er fast dommerbesætning i afdelingerne. I øvrigt er en dommer i en to-årig periode formand for Procesbevillingsnævnet, og en dommer er i samme periode formand for Højesterets Anke- og Kæreudvalg (Ankeudvalget). Disse to dommere indgår ikke i sagsfordelingen i afdelingerne.

Højesterets Ankeudvalg forestår *forberedelsen* af alle sagstyper. Det er dog en særlig dommersammensætning (sagstilgangsudvalget), der tager stilling til anmodninger om tilladelse til anke til Højesteret af en dom fra Sø- og Handelsretten, og som behandler kæresager om henvisning af en byretssag til landsretten til behandling i 1. instans.

Ankeudvalget består af 3 dommere, der tager stilling til tvister under sagsforberedelsen, f.eks. fremsættelse af nye påstande og anbringender, indhentelse af supplerende oplysninger, herunder afhøring af vidner eller udmelding af syn og skøn, forelæggelse for EU-Domstolen eller Retslægerådet mv. Afgørelse træffes på grundlag af parternes skriftlige indlæg og en dommerfuldmægtigs skriftlige gennemgang af sagen og tvistepunkterne.

Tillader Ankeudvalget afhøring af parter eller vidner, gennemføres afhøringerne ved den byret, hvor parterne eller vidnerne har hjemting, af Sø- og Handelsretten, hvis sagen er behandlet af denne ret i 1. instans, eller i Højesteret af en dommerfuldmægtig.

Under telefoniske retsmøder med parternes advokater drøftes sagens forberedelse og hovedforhandlingens varighed, samt om sagen er egnet til skriftlig behandling. Herved sikres det, at der afsættes den nødvendige tid til hovedforhandlingen, men heller ikke mere. Som udgangspunkt afsættes der 1 dag pr. sag til hovedforhandling. For at sikre en hensigtsmæssig udnyttelse af den tid, der afsættes til hovedforhandlingen, anmodes advokaterne om inden hovedforhandlingen at udarbejde en tidsplan. Ankeudvalgsformanden beslutter, om en sag skal behandles skriftligt.

Dommerfuldmægtigene yder som referendarer bistand til de førstevoterende dommere med at forberede votering og domsskrivning i de enkelte sager. Bistanden kan blandt andet bestå i undersøgelse af særlige spørgsmål, drøftelse af sagen og udarbejdelse af dele af domsudkast. Ordningen er en værdifuld bistand til den førstevoterende og af stor betydning for dommerfuldmægtigenes uddannelse i Højesteret.

I de mundtlige *hovedforhandlinger* medvirker mindst 5 dommere. I særligt principielle sager og andre sager af særlig vigtighed kan retten bestemme, at der skal medvirke flere dommere. Forud for hovedforhandlingen har dommerne gennemgået sagen, dvs. dommene fra tidligere instanser, ekstrakten med sagens relevante dokumenter, parternes sammenfattende proceskrifter og parternes materialesamling med juridisk materiale. Dommerne foretager endvidere egne undersøgelser til belysning af sagens juridiske spørgsmål. Dette forberedelsesarbejde er meget tidskrævende. Dommerne voterer dagen efter hovedforhandlingen eller eventuelt samme dag, hvis der er tid til det, og sagen ikke kræver yderligere forberedende overvejelse i lyset af advokaternes procedure under hovedforhandlingen.

Antallet af medvirkende dommere i de skriftligt behandlede ankesager er det samme som i de mundtligt behandlede. Dommernes forberedelse af disse sager svarer til forberedelsen af de mundtligt behandlede sager.

I de mundtligt voterede ankesager overværes dommernes votering af en dommerfuldmægtig, der udarbejder referat af voteringerne. Referaterne indsættes i voteringsprotokoller, der er et vigtigt arbejdsredskab for dommernes behandling af lignende senere sager. Voteringsprotokollerne er internt arbejdsmateriale, der først bliver offentligt tilgængelige efter 75 år.

Hvis der aflyses mundtlige hovedforhandlinger, voteres der på de afsatte dage i sager, som efter drøftelse med parterne er udtaget til skriftlig behandling, eller i kæresager. Antallet af aflyste hovedforhandlinger har retten normalt ingen indflydelse på, idet aflysninger som regel skyldes, at sagerne hæves, eller at de må udsættes på grund af sygdom eller andre ekstraordinære omstændigheder. Antallet af aflyste hovedforhandlinger har betydning for gennemløbstiden for de skriftligt behandlede ankesager. Skriftligt behandlede sager voteres også på de dage, som er reserveret til straffesager eller andre hastende sager, men hvor reservationen ikke er blevet udnyttet.

I 2025 fortsatte det flerårige istandsættelsesprojekt med udskiftning af forskellige typer gulvbelægning til ensartede parketgulve. Her i et af Højesterets advokatværelser.

Civile anker

Behandlingen af de civile anker tilrettelægges under et telefonisk retsmøde som beskrevet ovenfor. Det sker umiddelbart efter modtagelse af svarskrift. Det betyder, at omfanget af forberedelsen normalt ikke har stor indflydelse på, hvornår sagen hovedforhandles og afsluttes, bortset fra de tilfælde, hvor der skal ske forelæggelse for EU-Domstolen eller Retslægerådet eller foretages omfattende syn og skøn mv. Hastende civile ankesager bliver berammet på reserverede retsdage og har derfor en væsentligt kortere gennemløbstid. Ud over familieretlige sager, som ikke forekommer ofte, kan der f.eks. være behov for en hurtig behandling af sagstyper, hvor der i by- og landsretter er et stort antal sager af samme karakter, der afventer Højesterets stillingtagen, hvor der er behov for afklaring på et område af væsentlig samfundsmæssig betydning, eller hvor hensynet til en alvorligt syg part kræver hurtig behandling.

Straffeanker

I straffeankesager kan Højesteret tage stilling til fortolkning af de straffebestemmelser, som påstås overtrådt, straffens udmåling, om der foreligger formelle fejl ved behandlingen i de tidligere instanser, og om det faktiske forhold, som tiltalen angår, med rette kan henføres under den lovbestemmelse, tiltalte påstås straffet efter. Højesteret kan derimod ikke tage stilling til, om beviserne er rigtigt bedømt. Forberedelse af straffeanker med skriftveksling og

bevisoptagelse er sjældent forekommende, men det sker, at spørgsmål af juridisk karakter skal afklares inden berømmelsen, f.eks. forelæggelse for EU-Domstolen. Hovedforhandling i straffeanker berammes umiddelbart efter, at Rigsadvokatens ankemeddelelse er modtaget i forkyndt stand. Berømmelsen sker til en af de dage, der i forvejen er reserveret til straffesager, således at straffesager kan behandles hurtigt. Straffeanker afgøres kun på skriftligt grundlag, hvis parterne nedlægger samstemmende påstande.

Kæresager og særlige anmodninger (andragender)

Kæresager, der er indbragt med tilladelse fra Procesbevillingsnævnet, er ofte komplekse og ressourcekrævende. Nogle kæresager behandles af 5 dommere og nogle voteres mundtligt, således at der må afsættes retsdage i afdelingerne til behandling

Særlige anmodninger (andragender) angår primært anmodninger om tilladelse til ekstraordinær anke eller kære efter retsplejelovens § 399, anmodninger om udsættelse af straffuldbyr-delse af en straffedom, de antalsmæssigt færre anmodninger om appel efter appelfristens udløb eller om aktindsigt i sager, der ikke umiddelbart kan ekspederes administrativt. Særlige anmodninger behandles på skriftligt grundlag.

3. Sagsstatistik

Indkomne sager

I Tabel 1 er der en oversigt over antallet af indkomne sager i 2025 opgjort efter sagskategori samt de tilsvarende tal for de tre foregående år.

Tabel 1 Indkomne sager – alle sagstyper

Sagstype/år	2022	2023	2024	2025
Civile anker	113	79	68	93
Straffeanker	24	49*	36	31
Civile kærer	61	121	60	42
Straffekærer	38	31	31	39
Andragender	96	368**	73	66
I alt	332	648	268	271

* Heraf sagskompleks på 28 ligeartede sager om manglende forkyndelse for russiske statsborgere

** Antallet af andragender/særlige anmodninger steg markant på grund af enkelte borgere, der indgav et eksorbitant stort antal anmodninger.

Landsrettens dom i en ankesag kan kun indbringes for Højesteret med tilladelse fra Procesbevillingsnævnet. I civile sager kan en part anmode om, at byretten henviser sagen til behandling i landsretten i 1. instans. Det er en betingelse for henvisning, at sagen er af principiel karakter og har generel betydning for retsanvendelsen og retsudviklingen eller væsentlig samfundsmæssig rækkevidde i øvrigt. Landsrettens dom kan herefter indbringes for Højesteret uden tilladelse. Sø- og Handelsrettens domme kan frit ankes til landsretten, men kan også i visse tilfælde ankes til Højesteret. Højesteret vurderer selv, om betingelserne for anke er til stede. Tilladelse kan gives, hvis sagen er af principiel karakter eller særlige grunde m.m. i øvrigt taler for, at sagen indbringes for Højesteret.

Tabel 2 Modtagne civile ankesager – Højesteret som 2. eller 3. instans

Instans/år	2022	2023	2024	2025
2. instans fra Østre og Vestre Landsret	51	30	29	30
2. instans fra Sø- og Handelsretten	4	1	6	5
2. instans Den Særlige Klageret	1	0	1	0
2. instans fra Grønlands Landsret	0	0	0	1
3. instans fra Østre og Vestre Landsret	57	48	32	57
I alt	113	79	68	93

Af de civile ankesager, som Højesteret modtog i 2025, angik de 55 sager prøvelse af myndighedsudøvelse, det vil sige afgørelser som statslige, regionale eller kommunale institutioner og offentligt ejede eller styrede organisationer og virksomheder har truffet inden for deres kompetenceområde. Tabel 3 angiver hvilke myndigheders afgørelser, der var til prøvelse.

Tabel 3 Prøvelse af myndighedsudøvelse

Myndighed/antal sager	2025
Skatteministeriet	22
Kommuner/Regioner	17
Ankestyrelsen/Patienterstatning	6
Civilstyrelsen	2
Øvrige	8
I alt	55

De fleste indkomne ankesager omtales kortfattet på Højesterets hjemmeside, når de modtages. Ankesager indbragt fra Den Særlige Klageret vedrører klager over domstolsjurister, hvor der har været nedlagt påstand om afskedigelse. En sådan dom kan indbringes for Højesteret uden procesbevilling.

Tabel 2 og 4 viser, hvor stor en andel af Højesterets ankesager, der er hhv. 2. og 3. instanssager og hvilke underinstanser, sagerne kommer fra.

Tabel 4 Modtagne straffeanker – Højesteret som 3. instans

Modtaget fra/år	2022	2023	2024	2025
Østre Landsret	14	39	26	19
Vestre Landsret	10	10	9	11
Grønlands Landsret	0	0	1	1
I alt	24	49	36	31

Afsluttede sager

Tabel 5 Afgjort ved dom, kendelse eller beslutning, herunder afviste sager

Sagstype/år	2022	2023	2024	2025
Civile anker	106	103	78	60
Straffeanker	18	22	20	56*
Civile kærer	67	114	28	54
Straffekærer	31	49	20	39
Andragender	97	103	72	70
I alt	319	391	218	282

*28 ensartede sager rejst mod russiske statsborgere blev afsluttet uden materiel behandling, da ankemeddelelser ikke kunne forkyndes for de tiltalte.

Som angivet i Tabel 2 modtog Højesteret i 2025 5 ankesager, hvor en af parterne havde anmodet om, at Sø- og Handelsrettens dom blev behandlet af Højesteret som 2. instans. I 2025 tillod Højesteret, at 3 ankesager fra Sø- og Handelsretten blev behandlet i Højesteret, mens 3 ankesager blev afvist. Ikke alle anmodninger modtaget i 2025 er færdigbehandlet i 2025.

I 2025 blev 17 kæresager afgjort efter mundtlig votering, som foregår på samme måde som vote-ringerne i de mundtligt behandlede ankesager.

Tabel 6 Hævede og bortfaldne sager

Sagstype/år	2022	2023	2024	2025
Civile anker	8	9	9	7
Straffeanker	1	1	1	4
Civile kærer	5	19	5	5
Straffekærer	2	1	1	0
Andragender	12	70	3	0
I alt	28	100	19	16

Gennemløbstiderne angiver hvor mange dage, der er forløbet fra Højesteret har modtaget sagen, til der er truffet afgørelse i sagen, eller den er afsluttet som bortfaldet eller hævet.

Tabel 7 Gennemløbstider

Sagstype/dage	2022	2023	2024	2025
Civile ankesager	383	331	247	308
Straffeanker	182	152	232	178*
Civile kærer	148	125	92	181
Straffekærer	264	176	111	169
Andragender	42	41	33	29

*28 ensartede sager rejst mod russiske statsborgere blev afsluttet uden materiel behandling, idet de ikke kunne forkyndes, og sagerne indgår ikke i gennemløbstiden.

Det fremgår af Tabel 7, at gennemløbstiderne varierer en del fra år til år. Antallet af sager, deres omfang og behovet for yderligere forberedelse, der varierer fra sag til sag, påvirker gennemløbstiden. I 2025 blev der afsluttet 2 civile ankesager, der var modtaget i 2022. Under forberedelsen af disse var der f.eks. behov for at indhente erklæringer om tysk og spansk ret.

Tabel 8 Udfaldet af civile ankesager

Resultat/Antal sager (procent)	Østre Landsret	Vestre Landsret	Sø og Handelsretten	I alt
Ændring	17 (53 %)	9 (50 %)	1 (50 %)	27 (52 %)
Stadfæstelse	15 (47 %)	9 (50 %)	1 (50 %)	25 (48 %)
Stadf. iht grundene	2	0	0	2
Stadf. i det væsentlige iht grundene	4	5	0	9
Stadf. med ny begrundelse	9	4	1	14
Sum	32	18	2	52

Tabel 8 angiver udfaldet af de civile ankesager, der i 2025 blev afsluttet med en materiel afgørelse. Der kan i Højesterets behandling indgå nye påstande, anbringender og beviser, der ikke har været behandlet i underinstansen og derfor ikke er indgået i underinstansens bedømmelse. I tabellen indgår kun de sager, hvor Højesteret har taget stilling til den hovedproblematik, der blev afgjort af underinstansen. De ankesager, hvor Højesteret f.eks. endte med kun at tage stilling til processuelle spørgsmål, herunder afvisning eller sagsomkostninger, er ikke medtaget.

Tabel 9 Omgørelsesprocent de seneste 4 år

Omgørelsesprocent År/instans	Østre Landsret	Vestre Landsret	Sø- og Handelsretten	I alt
2025	53	50	50	52
2024	43	25	-	37
2023	48	41	100	49
2022	39	12	-	25

Sagsbeholdning

Beholdningen af civile ankesager ultimo 2025 steg i forhold til 2024, mens beholdningen af straffe-anker og kæremål faldt.

Tabel 10 Sagsbeholdning ultimo året

Sagstype/år	2022	2023	2024	2025
Civile anker	116	84	57	82
Straffeanker	12	37	52	22
Civile kærer	26	14	34	21
Straffekærer	29	10	20	19
Andragender	7	203*	9	4
I alt	190	348	172	148

* 198 af disse andragender var indgivet af samme borger.

4. Højesterets andre opgaver

Højesterets dommere har også i 2025 varetaget offentlige opgaver af generel betydning for retsplejen og domstolene ved siden af dommerhvervet. Formandsposten i Den Særlige Klageret og i en række råd og nævn bestrides af højesteretsdommere. Det gælder blandt andet Procesbevillingsnævnet, Domstolsstyrelsens bestyrelse, Bibeskæftigelsesnævnet, Straffelovrådet og Retsplejerådet.

Højesteret er sekretariat for Den Særlige Klageret, Bibeskæftigelsesnævnet og Rigsretten. Der henvises til deres respektive hjemmesider www.DenSaerligeKlageret.dk, www.Bibeskaeftigelsesnaevnet.dk og www.rigsretten.dk. Højesterets dommerfuldmægtige og kontorfunktionærer udfører opgaver også for disse sekretariater.

Informationsvirksomhed om Højesterets opgaver og afgørelser mv. har høj prioritet. Højesterets præsident og dommere har i 2025 afholdt en række eksterne foredrag og oplæg om Højesteret mv.

Højesteretspræsident Jens Peter Christensen holder velkomsttale til de nye jurastuderende ved Aarhus Universitet.

Af eksterne oplæg kan nævnes foredrag i Arbejdsretsforeningen, Menneskerettighedskonferencen 2025, Max Sørensen-forelæsnings 2025, Aarhus Universitet, Libalex Meeting, Dansk Selskab for Ophavsret, Louisiana Live, Voldgiftsinstituttet, JUC Strafferetskonference, Journalisterne Veteran-klub, Danske Advokaters konkurrencekonference, Forvaltningskonferencen 2025, en kreds af TV-2 journalister, foreningen Ansættelsesadvokater, Skattestyrelsen, Københavns Advokatforening, Udvalget til Beskyttelse af Videnskabeligt Arbejde, Personalejurakonferencen, Kammeradvokaten og Kommunalretsforeningen.

Dommere har endvidere deltaget i internationale møder og konferencer, herunder den årlige åbning af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, Strasbourg, nordisk møde for højesteretsdommere, Sverige, ACA-Europe conference, Finland, nordisk møde for højesteretspræsidenter, Island, Joint Nordic-Baltic Supreme Court President Meeting, Finland og ACA-Europe conference, Athen.

Højesterets dommere har også deltaget i processpil arrangeret af ELSA, Djøf og Danske Advokater samt Juridisk Diskussionsklub

I september deltog administrationschefen i det årlige møde for administrationschefer ved de øverste nordiske domstole, og i maj måned aflagde Højesterets dommerfuldmægtige og administrative medarbejdere besøg ved Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol og Europa-Parlamentet i Strasbourg.

Højesterets dommerfuldmægtige og administrative medarbejdere besøgte i 2025 Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, hvor den danske dommer, Anne Louise Bormann, tog imod.

Der har i 2025 været gennemført besøg og rundvisninger, herunder i juli måned på faste dage på dansk og engelsk, samt deltagelse med åbent hus under Kulturnatten, hvor Højesteret igen modtog mere end 1.300 besøgende. Højesteret har også i 2025 modtaget besøg af dommere fra by- og landsretterne til overværelse af hovedforhandlinger, votering og domsskrivning samt orientering om Højesterets arbejdsform og har i uddannelsesøjemed modtaget dommerfuldmægtige fra andre retter til besøgsophold af en uges varighed, hvor de får indblik i dommerfuldmægtiges arbejde i Højesteret. Højesteret har endvidere bl.a. modtaget besøg med foredrag og rundvisning for Retten i Sønderborg, Retten i Helsingør, Retten i Kolding, justitssekretærer fra Högsta Domstolen i Sverige, Journalisternes Veteranklub, Forsvarsministeriets Departement, Copenhagen Infrastructure Partners, Rigsadvokatens administrationsafdeling, Anklagemyndigheden ved Midt- og Vestsjælland's Politi, Justitsministeriets Proces- og Insolvensretskontor og Strafferetskontoret, Økonomikontoret i Folketingets administration, Kommunernes Landsforening, Ankestyrelsen, Juridisk Selskab, grupper af erhvervsledere, Alm. Brands juridiske afdeling, Københavns Advokatforening,

Danmarks Nationalbank, Ingeniørforeningen, Advokatsamfundet og en række jurastuderende fra både danske og udenlandske universiteter.

5. Færøsagen

Efter § 6 i lov om Færøernes hjemmestyre varetages anliggender, der ikke varetages af hjemmestyrets kompetence af Rigsmyndighederne. Tvivlsspørgsmål om det færøske hjemmestyres kompetence i forhold til rigsmyndighederne forelægges for et nævn bestående af to af regeringen og to af Landsstyret valgte medlemmer samt tre af Højesterets præsident udpegede højesteretsdommere. Er der enighed mellem de fire af regeringen og landsstyret udvalgte medlemmer, er sagen hermed endeligt afgjort. I modsat fald afgøres sagen af de tre højesteretsdommere.

Ved en fælles anmodning af 10. januar 2025 til Højesterets præsident anmodede lagmanden og statsministeren nævnet om at afgøre, om færøsk medlemskab i eget navn i World Trade Organization (WTO) er foreneligt med Færøernes forfatningsmæssige status.

Nævnet afholdt herefter møder i København og Thorshavn med drøftelse af tvisten. De af regeringen og landsstyret udvalgte medlemmer nåede ikke til enighed, og de tre højesteretsdommere traf derefter afgørelse den 10. september 2025. Konklusionen var, at det er foreneligt med Færøernes forfatningsmæssige status, hvis Færøerne af regeringen, jf. grundlovens § 19, giver adgang til at blive medlem af WTO i eget navn som et særskilt toldområde.

Møde i Færønævnet den 3. juni 2025 Fra venstre mod højre: Chef for juridisk tjeneste i Udenrigsministeriet Vibeke Pasternak Jørgensen, afdelingschef i Justitsministeriet Anders Sparholt Jørgensen, højesteretsdommer Lars Hjortnæs, højesteretspræsident Jens Peter Christensen, højesteretsdommer Jens Kruse Mikkelsen, kommitteret i Lagmandens kontor Sjúrdur Rasmussen og repræsentationschef dr. Bjørn Kunoy.

6. Højesteretsdommernes uniformer

I 1803 blev der indført uniformspligt for Højesterets dommere. Dengang bestod højesteretsdommeruniformen af en rød jakke og hvide bukser. I 1852 besluttede Frederik VII at ændre udformningen, således at højesteretsdommeruniformen herefter er af sortblå uld og med guldtræk og gyldne knapper. Uniformen bæres af dommerne ved særlige lejligheder, herunder nytårskuren på Amalienborg. Den første kvindelige højesteretsdommer, Bodil Dybdal, blev udnævnt i 1953, og der var dengang og frem til nu ikke nogen kvindelig uniform.

I 2025 blev der i et samarbejde mellem Hoffet og de nuværende tre kvindelige højesteretsdommere udformet en højesteretsdommeruniform. Uniformen er inspireret af herrernes uniform og består af en jakke med guldknapper og guldbroderier, og uniformen blev første gang båret ved Nytårskuren på Amalienborg mandag den 5. januar 2026.

De tre kvindelige højesteretsdommere Rikke Foersom, Hanne Schmidt og Julie Arnth Jørgensen.

7. Udvalgte afgørelser fra 2025

Civile sager

Advokatfirmas internationale samarbejde med andre virksomheder var i strid med god advokatskik

Sag BS-35382/2024-HJR Dom afsagt den 5. februar 2025

Advokatnævnet pålagde ved kendelse af 9. juni 2022 KPMG Law Advokatfirma P/S samt tre advokater, der er eller har været deltagere i selskabet, bøder på 10.000 kr. hver for at have tilsidesat god advokatskik, jf. retsplejelovens § 126, stk. 1.

KPMG Law indbragte Advokatnævnets kendelse for domstolene, og sagen angik prøvelse af kendelsen for så vidt angår KPMG Law.

Efter karakteren af den foreliggende sag fandt Højesteret, at der måtte foretages en udtømmende prøvelse af Advokatnævnets afgørelse.

Ifølge retsplejeloens § 126, stk. 1, 1. pkt., skal en advokat udvise en adfærd, der stemmer med god advokatskik. Dette indebærer bl.a., at en advokat ved sin repræsentation af en klient og ved sin fremtræden skal iagttage fortrolighed samt bevare sin uafhængighed og integritet, jf. herved bl.a. artikel 3, stk. 5, og artikel 39 i de advokatetiske regler. Højesteret bemærkede, at kravet om uafhængighed i retsplejeloens § 126 må ses i sammenhæng med bl.a. bestemmelserne om udøvelse af advokatvirksomhed i selskabsform i lovens § 124 - § 124 g.

Højesteret udtalte, at en advokat eller et advokatselskab handler i strid med god advokatskik, hvis advokaten eller advokatselskabet indgår i et samarbejde med andre virksomheder på vilkår eller under omstændigheder, hvor der kan rejses rimeligt begrundet tvivl om, hvorvidt samarbejdet er foreneligt med de nævnte krav om iagttagelse af fortrolighed og bevarelse af uafhængighed og integritet.

Ved bedømmelsen af, om samarbejdet mellem KPMG Law og KPMG-netværket rejste rimeligt begrundet tvivl om, hvorvidt KPMG Law levede op til kravene om uafhængighed og integritet, måtte der foretages en samlet vurdering af hele det omfattende aftalekompleks.

Højesteret udtalte, at det er karakteristiske træk ved samarbejdet, at KPMG Law i høj grad er integreret i KPMG-netværket, og at KPMG Law i en række henseender er undergivet direktiver fra andre aktører i netværket. Efter en samlet vurdering fandt Højesteret, at samarbejdet indebar, at KPMG Law havde bundet sig så nært til netværket og i en sådan grad, herunder vedrørende driften af advokatvirksomheden, at der var rimeligt begrundet tvivl om, hvorvidt KPMG Law levede op til kravene om uafhængighed og integritet.

Højesteret tiltrådte herefter, at KPMG Law havde tilsidesat god advokatskik.

Spørgsmål om indholdet af god advokatskik var ikke udtrykkeligt reguleret i de advokatetiske regler og havde hidtil været uafklaret i praksis. Højesteret fandt derfor, at der ikke var tilstrækkeligt grundlag for at pålægge KPMG Law en sanktion.

Konkurslovens § 105, stk. 1, omfatter personer, der uden at have været registreret i CVR-registret har varetaget opgaver, som sædvanligvis påhviler en direktør (eller bestyrelsen)

Sag BS-14920/2024-HJR Kendelse afsagt den 5. februar 2025

Sø- og Handelsrettens skifteret afsagde den 14. marts 2023 konkursdekret over Byggeselskabet DK ApS og udpegede advokat Anders Hauge Gløde som kurator.

På et retsmøde den 19. september 2023 i Sø- og Handelsrettens skifteret afgav A forklaring og oplyste bl.a., at selskabet havde anvendt to nærmere angivne mailkonti, at A på sin private mailkonto havde modtaget mails fra enkelte af selskabets kunder, og at den private mailkonto havde været tilknyttet softwareplatformen Dinero, der blev anvendt som led i selskabets fakturering.

Under retsmødet anmodede kurator skifteretten om at pålægge A at udlevere sin mobiltelefon med adgangskode til kurator med henblik på spejling af telefonens indhold, idet kurator ønskede adgang til selskabets materiale, der fandtes på de nævnte tre mailkonti.

Skifteretten tog ikke kurators anmodning til følge og begrundede det med, at A ikke på noget tidspunkt havde været registreret som direktør for det konkursramte selskab og derfor ikke var omfat-

tet af personkredsen i konkurslovens § 112, stk. 1, 2. pkt., jf. stk. 2, jf. § 105, stk. 1. Landsretten stadfæstede skifterettens kendelse.

Hovedspørgsmålet for Højesteret var, om konkurslovens § 112, stk. 1, 2. pkt. – hvorefter skifteretten kan sætte kurator i besiddelse af boets aktiver, forretningspapirer og -materiale, der er i skyldnerens besiddelse – som følge af henvisningen i stk. 2 til § 105, stk. 1, kunne finde anvendelse på A, der som nævnt ikke havde været registreret som direktør for det konkursramte selskab.

Højesteret fandt, at det efter ordlyden af konkurslovens § 105, stk. 1, og forarbejderne til bestemmelsen ikke er en betingelse for, at en person er omfattet af bestemmelsens personkreds, at den pågældende er eller har været registreret som medlem af direktionen (eller bestyrelsen). Det er tilstrækkeligt, at den pågældende har varetaget opgaver, som sædvanligvis påhviler en direktør (eller bestyrelsen). Højesteret fandt endvidere, at A havde varetaget opgaver i det konkursramte selskab, som sædvanligvis påhviler en direktør (eller bestyrelsen). På denne baggrund fandt Højesteret, at A var omfattet af den personkreds, der er angivet i konkurslovens § 105, stk. 1, og at § 112, stk. 1, 2. pkt., jf. stk. 2, derfor fandt anvendelse i forhold til A.

Vedrørende adgangen til konkursboets materiale bemærkede Højesteret, at kurator ønskede adgang til konkursboets materiale i tre mailkonti, hvoraf to var selskabets og en var A's private mailkonto. Kurator havde ret til med bistand fra skifteretten at blive sat i besiddelse af dette materiale, og A var – som omfattet af den personkreds, der er angivet i konkurslovens § 105, stk. 1 – forpligtet til at udlevere materialet, jf. konkurslovens § 112, stk. 1, 2. pkt., jf. stk. 2, sammenholdt med § 105, stk. 1.

Højesteret fandt ikke grundlag for at tage nærmere stilling til, om A's forpligtelse til at bistå kurator med at få adgang til konkursboets materiale i de tre mailkonti skulle gennemføres ved spejling af A's mobiltelefon eller på anden måde.

Højesteret hjemviste herefter sagen til fornyet behandling ved Sø- og Handelsrettens skifteret.

Udlejer havde retlig interesse i få oplyst kontaktpersonen for dødsboet efter lejer med henblik på at afholde flyttesyn og udarbejde fraflytningsrapport

Sag BS-45914/2024-HJR Kendelse afsagt den 19. marts 2025

A boede før sin død til leje i en ejendom ejet af Heimstaden Nørrebro ApS.

Med henblik på at afholde flyttesyn anmodede selskabet skifteretten om oplysning om kontaktpersonen for dødsboet, hvilket skifteretten ikke imødekom.

Sagen angik, om det var med rette, at skifteretten afviste at oplyse kontaktpersonen.

Det var oplyst, at dødsboet var sluttet med boudlæg, og at boudlægsmodtager og boets kontaktperson var samme person. Heimstaden Nørrebro havde endvidere for Højesteret oplyst, at A havde indbetalt et depositum på 14.013 kr. vedrørende lejemålet, og at A havde en huslejerestance på 11.688,28 kr., således at der var en difference på 2.324,73 kr. Selskabet ønskede ikke oplysningen om kontaktpersonen med henblik på at gøre krav gældende mod denne, idet dette ikke var muligt. Selskabet ønskede at kunne indkalde kontaktpersonen til et flyttesyn og få udarbejdet en fraflytningsrapport i henhold til reglerne herom for professionelle udlejere i lejelovens § 187 om udgifter til istandsættelse ved lejerens fraflytning, således at der kunne gøres op med differencebeløbet.

Højesteret fastslog, at Heimstaden Nørrebro på den anførte baggrund havde den fornødne retlige interesse i at få oplyst kontaktpersonen for dødsboet.

Afskedigelse på grund af forestående fertilitetsbehandling var i strid med ligebehandlingslovens § 4

Sag BS-28980/2024-HJR Dom afsagt den 15. april 2025

A blev pr. 1 maj 2020 fuldtidsansat i virksomheden B A/S. Efter A blev henvist til fertilitetsbehandling, oplyste hun sin nærmeste leder om, at hun skulle have foretaget ægudtagning, hvilket hun også fortalte på et morgenmøde i sit team den 23. juni 2020. Den 26. juni 2020 gik hun på ferie. Da hun vendte tilbage fra ferie den 20. juli 2020, blev hun opsagt.

Sagen for Højesteret angik, om A havde krav på godtgørelse efter ligebehandlingslovens § 16, jf. § 9, eller § 14, jf. § 4, og i givet fald størrelsen af denne godtgørelse.

Højesteret udtalte, at Højesteret i domme af 12. december 2002 og 29. marts 2012 har fastslået, at ligebehandlingslovens § 9 efter sit formål må forstås således, at den tillige omfatter afskedigelser, som er begrundet i, at den afskedigede forsøger at blive gravid ved hjælp af kunstig befrugtning. Det følger af sidstnævnte dom, at det er en betingelse for, at en lønmodtager omfattes af beskyttelsen i § 9, at der er indledt en egentlig behandling, der har aktualiseret en mulighed for at blive gravid.

I tilfælde, hvor egentlig behandling ikke er indledt, er lønmodtageren beskyttet mod afskedigelse efter ligebehandlingslovens § 4, hvis afskedigelsen i øvrigt er begrundet i muligheden for graviditet.

Om den konkrete sag udtalte Højesteret, at der på tidspunktet for afskedigelsen den 20. juli 2020 var lagt en plan for A's fertilitetsbehandling, og hun havde den 10. juni 2020 fået en tid til konsultation hos fertilitetsklinikken den 5. august 2020. Da A først begyndte egentlig fertilitetsfremmende behandling den 5. august 2020, dvs. efter afskedigelsen, fandt Højesteret, at afskedigelsen af hende ikke var omfattet af ligebehandlingslovens § 9.

Angående ligebehandlingslovens § 4 udtalte Højesteret, at A blev fastansat den 1. maj 2020 og arbejdede i alt 29 arbejdsdage frem til den 20. juli 2020, hvor hun blev afskediget uden nogen skriftlig begrundelse. Det kunne efter oplysningerne i sagen lægges til grund, at afskedigelsen skete kort tid efter, at hun havde meddelt sin leder, at hun påtænkte at påbegynde fertilitetsbehandling.

På den baggrund havde A påvist faktiske omstændigheder, som gav anledning til at formode, at afskedigelsen skete i strid med ligebehandlingslovens § 4, og arbejdsgiveren havde ikke løftet bevisbyrden for det modsatte.

Betingelserne for at tilkende A en godtgørelse efter ligebehandlingslovens § 14, stk. 1, jf. § 4, var herefter opfyldt. Højesteret udtalte, at godtgørelsen skulle fastsættes under hensyn til krænkelserens karakter, og at der i den forbindelse måtte lægges vægt på det godtgørelsesniveau, der anvendes ved fastsættelse af godtgørelse efter ligebehandlingslovens § 16, stk. 2 og 3, jf. § 9. Det var uden betydning for bedømmelsen af krænkelserens grovhed, om A blev afskediget før eller efter fertilitetsbehandlingens påbegyndelse.

Under hensyn til, at A blev afskediget kort tid efter fastansættelsen, fandt Højesteret, at godtgørelsen passende kunne fastsættes til 150.000 kr., svarende til 6 måneders løn, jf. ligebehandlingslovens § 14, stk. 1.

Advokat havde ikke i forbindelse med en advokatundersøgelse sikret den undersøgte rimelig mulighed for at varetage sine interesser

Sag BS-33382/2024 Dom afsagt den 7. maj 2025

Advokat A var af TV 2 i efteråret 2020 antaget til at undersøge og vurdere indberetninger vedrørende krænkende handlinger. TV 2 besluttede på baggrund af A's undersøgelse, at en af de undersøgte personer ikke kunne fortsætte som studievært på programmer vist på TV 2.

Advokatnævnet pålagde ved kendelse af 4. november 2021 advokat A en bøde på 20.000 kr. for at have tilsidesat god advokatskik i forbindelse med advokatundersøgelsen.

Advokat A indbragte Advokatnævnets kendelse for domstolene. Nævnet havde taget stilling til en række klagepunkter, men sagen for Højesteret angik alene, om advokaten havde tilsidesat god advokatskik ved redegørelsen for sin vurdering til studieværten på et møde i december 2020.

Højesteret udtalte, at en advokat, der udfører en advokatundersøgelse, skal sikre de personer, der inddrages i undersøgelsen, rimelig mulighed for at varetage deres interesser. I forbindelse med en advokatundersøgelse som den foreliggende, der rettes mod enkeltpersoners adfærd, skal den, der bliver undersøgt, som udgangspunkt gives adgang til indsigt i advokatens oplysninger om den pågældende. Det må i alle tilfælde kræves, at den, der bliver undersøgt, forud for advokatens afrapportering til opdragsgiveren får at vide, hvilke konkrete handlinger advokaten mener, at den pågældende har foretaget, og hvilke regler advokaten i givet fald mener herved er overtrådt og hvorfor.

Højesteret fastslog herefter, at advokat A ikke havde redegjort tilstrækkeligt for, hvilke konkrete handlinger advokaten lagde til grund, at studieværten havde foretaget, og for, på hvilket grundlag advokaten fandt, at det med henvisning til studieværtens handlinger ville være sagligt begrundet i 2020 at afskedige ham. Advokaten sikrede dermed ikke, at studieværten fik rimelig mulighed for at varetage sine interesser.

Højesteret tiltrådte herefter Advokatnævnets vurdering af, at advokaten havde tilsidesat god advokatskik. Der var ikke grundlag for at ændre sanktionen.

Nøgenvisitation i forbindelse med detentionsanbringelse var ikke lovlig og udgjorde en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventionens artikel 3

Sag BS-46114/2024-HJR Dom afsagt den 22. maj 2025

I maj 2021 blev A omkring kl. 19.30 anholdt på Islands Brygge, fordi han ikke oplyste korrekt navn, adresse og fødselsdato, da politiet forlangte det af ham. A blev taget med på Station City, hvor han blev identificeret ved sit kørekort. Politiet ændrede herefter anholdelsen til en administrativ frihedsberøvelse, da politiet skønnede, at A var ude af stand til at tage vare på sig selv. Han blev anbragt i detentionen kl. 19.55, og kl. 21.05 blev han løsladt.

A blev nøgenvisiteret i forbindelse med, at han blev anbragt i detentionen.

Sagen angik, om den administrative frihedsberøvelse og nøgenvisitationen af A var lovlig, herunder om nøgenvisitationen krænkede hans rettigheder efter artikel 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, som bl.a. forbyder nedværdigende behandling.

Højesteret udtalte, at frihedsberøvelsen af A efter politiloven og den foreløbige anbringelse af ham i detention var lovlig, men at frihedsberøvelsen ikke burde at have været opretholdt efter kl. 20.10.

Om nøgenvisitationen udtalte Højesteret, at det fremgår af detentionsbekendtgørelsens § 10, stk. 1 og 2, at den frihedsberøvede skal visiteres inden anbringelse i detention, hvor den frihedsberøvedes lommer tømmes og krænges ud, hvis det er muligt. En sådan visitation foretages uden afklædning.

A blev visiteret nøgen under magtanvendelse, hvor han af flere betjente blev holdt nede, mens de tog alt tøjet af ham.

Højesteret udtalte, at politiet ikke havde oplyst tilstrækkeligt konkrete grunde, der gav anledning til at antage, at det var nødvendigt at visitere A nøgen som sket.

Efter en samlet vurdering af begivenhedsforløbet udtalte Højesteret, at nøgenvisitationen ikke var lovlig og i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3.

Tab ved salg af kryptovaluta foretaget i spekulationsøjemed kunne alene fradrages som et ligningsmæssigt fradrag i den skattepligtige almindelige indkomst

Sag BS-58276/2024-HJR Dom afsagt den 4. juni 2025

A solgte i 2017 kryptovaluta, navnlig bitcoins. Ved nogle af salgene opnåede hun en fortjeneste. Ved andre af salgene led hun tab.

Der var enighed mellem parterne om, at de omhandlede bitcoins mv. var købt i spekulationsøjemed, og at både fortjenester og tab skulle indgå ved opgørelsen af den skattepligtige almindelige indkomst.

Der var også enighed om, at fortjenesterne ved salg af bitcoins mv. skulle beskattes som personlig indkomst.

Sagen angik, om tabene skulle indgå ved opgørelsen af den personlige indkomst, eller om tabene alene kunne fradrages i den skattepligtige almindelige indkomst som et ligningsmæssigt fradrag.

Personlig indkomst omfatter ifølge personskatteloven "alle de indkomster, der indgår i den skattepligtige indkomst, og som ikke er kapitalindkomst."

Højesteret fandt med henvisning til statsskatteloven, at tab ved salg foretaget i spekulationsøjemed ikke er "indkomster", der indgår i den skattepligtige indkomst, og at tab ved salg foretaget i spekulationsøjemed derfor ikke er omfattet af den personlige indkomst.

De tab, som A havde ved salg af kryptovaluta i 2017, skulle derfor ikke indgå ved opgørelsen af hendes personlige indkomst, men kunne alene fradrages som et ligningsmæssigt fradrag ved opgørelsen af hendes skattepligtige almindelige indkomst.

Almenlejelovens § 35 giver alene lejer ret til at foretage installationer inde i det lejede

Sag BS-49948/2024-HJR Dom afsagt den 12. august 2025

Lejerne (L1 og L2) boede til leje i et enderækkehus i en almen boligorganisation. De havde uden tilladelse opsat en el-ladeboks udvendigt på rækkehusets endegavl til brug for opladning af deres

hybridbil. Udlejer (Boligkontoret Fredericia) påbød dem at fjerne el-ladeboksen og retablere murværket.

Sagen angik, om lejerne efter almenlejelovens § 35 var berettiget til at opsætte el-ladeboksen udvendigt på rækkehusets endegavl.

Efter almenlejelovens § 35 har lejeren ret til at foretage sædvanlige installationer i det lejede, medmindre udlejeren kan godtgøre, at ejendommens el- og afløbskapacitet ikke er tiltrækkelig til installationen.

Højesteret fandt, at almenlejelovens § 35 efter ordlyden, forarbejderne og tilblivelseshistorien måtte forstås på den måde, at den alene giver lejer ret til at foretage installationer inde i det lejede. Allerede derfor fandt Højesteret, at lejerne ikke var berettiget til at opsætte el-ladeboksen udvendigt på rækkehusets endegavl.

A havde retlig interesse i at opnå dom for, at hans rejser til Syrien i 2013 og 2014 skete i samarbejde med og mod vederlag fra efterretningstjenesterne, og A beviste under sagen for Højesteret, at der havde bestået et sådant samarbejde

Sag BS-58021/2023-HJR Dom afsagt den 2. september 2025

A blev den 28. juni 2018 ved en spansk domstol idømt fængsel i 8 år for integrering i en terrororganisation, herunder ved i forbindelse med tre rejser til Syrien i henholdsvis 2012, 2013 og 2014 at have kæmpet for væbnede organisationer, der ifølge dommen var forløbere for terrororganisationen Islamisk Stat. A's anke blev afvist først af den spanske nationale straffedomstols appelafdeling og senere af den spanske højesteret.

Ved dom af 20. november 2020 bestemte Retten i Glostrup, at den spanske straffedom skulle fuldbyrdes i Danmark med fængsel i 6 år. Efter at have afsonet dele af den spanske dom i Spanien blev A herefter i december 2020 overført til afsoning af reststraffen i Danmark.

A forklarede, at rejserne til Syrien i 2013 og 2014 skete i samarbejde med og mod vederlag fra først Politiets Efterretningstjeneste (PET) og dernæst Forsvarets Efterretningstjeneste (FE).

Hovedspørgsmålene for Højesteret var, om A havde den fornødne retlige interesse i at få pådømt sagen ved domstolene, og i bekræftende fald om han havde ført bevis for, at hans rejser til Syrien i 2013 og 2014 skete i samarbejde med de danske efterretningstjenester.

For så vidt angik spørgsmålet om retlig interesse udtalte Højesteret generelt, at hensynet til efterretningstjenesternes særlige funktioner, hvor fortrolighed spiller en afgørende rolle, må føre til, at personer som det helt klare udgangspunkt ikke har krav på at få fastslået eksistensen af kildeforhold eller lignende gennem søgsmål ved domstolene. Dette gælder også, selv om efterretningstjenesterne ved pådømmelsen af påstande om anerkendelse af kildeforhold ikke pålægges selv at be- eller afkræfte bestemte forhold, men hvor vurderingen heraf beror på domstolenes almindelige bevisbedømmelse foretaget på baggrund af de oplysninger, der fremlægges i sagen. Højesteret udtalte, at dette udgangspunkt alene kan fraviges i helt særlige situationer, hvor en samlet afvejning af de interesser, der er på spil, undtagelsesvis kan føre til, at hensynet til fortroligheden om efterretningstjenesternes arbejde må vige for borgerens interesse i at kunne få fastslået eksistensen af et kildeforhold eller lignende.

I den konkrete sag havde A for Højesteret fremlagt oplysning om, at der i Spanien kan ske genoptagelse eller lignende af en endelig fældende straffedom, når der efter dommens afsigelse opstår

kendskab til nye faktiske omstændigheder eller beviselementer, der ville have ført til frifindelse eller en mildere straf, hvis de var blevet fremført under sagen. Højesteret fandt, at det ikke kan udelukkes, at det kan få betydning for, om A kan få genoptaget den spanske straffedom, hvis det kan lægges til grund, at der har været et samarbejde mellem ham og efterretningstjenesterne om hans rejser til Syrien i 2013 og 2014.

Højesteret fandt herefter – herunder navnlig i lyset af, at den spanske højesteret som følge af de danske myndigheders registrering af A i Schengen Information System og oplysningen om dansk politis nægtelse af at have samarbejdet med ham havde lagt til grund, at A ikke var en af de personer, som rent faktisk samarbejdede med de danske myndigheder i bekæmpelsen af terror – at A havde en retlig interesse i at få fastslået, om der havde foreligget et samarbejde mellem ham og efterretningstjenesterne som hævdet af ham. Der var således undtagelsesvis grundlag for at fravige det helt klare udgangspunkt om, at der i almindelighed ikke består en sådan adgang.

Angående bevisvurderingen fandt Højesteret efter en samlet vurdering af de afgivne forklaringer og det materiale, der var fremlagt i sagen, at A havde bevist, at han i forbindelse med sine rejser til Syrien i 2013 og 2014 samarbejdede med efterretningstjenesterne, og at han modtog honorar og andre ydelser til gengæld for at levere oplysninger om danske syrienskrigere til efterretningstjenesterne.

Ankestyrelsen skulle anerkende, at en hændelse ikke var en arbejdsskade, og arbejdsskademyndighedernes uhjemlede afgørelser skulle annulleres

Sag BS-58675/2024-HJR Dom afsagt den 21. oktober 2025

Skadelidte var under en ferie i sommeren 2009 involveret i et trafikuheld, der medførte, at han fik smerter fra bl.a. lænden. Den 15. oktober 2009 fik han i forbindelse med et løft som led i sit arbejde et smæld i ryggen, som førte til lændesmerter.

Den 27. april 2011 stadfæstede Ankestyrelsen en afgørelse om, at hændelsen den 15. oktober 2009 var en arbejdsskade. I perioden 2012-2021 traf arbejdsskademyndighederne en række afgørelser vedrørende skadelidtes erhvervsevnetab.

I 2017 stillede det forsikringsselskab, der havde tegnet forsikring for skadelidtes arbejdsgiver, If Skadeforsikring, spørgsmål ved, om der forelå en arbejdsskade, og anførte, at skadelidtes gener måtte skyldes trafikuheldet i sommeren 2009. Da Ankestyrelsen i marts 2019 afslog at genoptage afgørelsen, anlagde If Skadeforsikring denne sag i maj 2019. Under retssagen afgav Retslægerådet en udtalelse, hvorefter det ikke var sandsynligt, at den hændelse den 15. oktober 2009 kunne føre til en langvarig følgetilstand med rygsmerter.

Herefter genoptog Ankestyrelsen sin afgørelse af 3. januar 2019 og traf den 30. juni 2022 afgørelse om, at skadelidte ikke havde ret til erstatning for tab af erhvervsevne, og at erstatningen derfor bortfaldt. Ankestyrelsen ville imidlertid ikke anerkende, at hændelsen den 15. oktober 2009 ikke var en arbejdsskade, idet Ankestyrelsen med henvisning til [Højesterets dom af 3. april 2024 \(UfR 2024.2840\)](#) anførte, at If Skadeforsikring om følge af retsfortabende passivitet var afskåret fra at gøre indsigelse mod afgørelsen af 27. april 2011 om at anerkende hændelsen som en arbejdsskade.

Højesteret udtalte, at efter Retslægerådets udtalelse i sagen var skadelidtes tilskadekomst den 15. oktober 2009 ikke en arbejdsskade i den dagældende arbejdsskadesikringslovs forstand, da han ikke herved havde pådraget sig varige gener. Ankestyrelsens afgørelse af 27. april 2011 om aner-

kendelse af arbejdsskade og varigt mén og arbejdsskademyndighedernes efterfølgende afgørelser om erhvervsevnetab var derfor uhjemlede.

Højesteret udtalte endvidere, at udgangspunktet er, at de nævnte afgørelser er ugyldige efter forvaltningsrettens almindelige regler, og at myndighederne har pligt til at omgøre (annullere) afgørelserne. Udgangspunktet kan kun fraviges, når særlige omstændigheder gør det påkrævet. Fravigelse kan navnlig komme på tale, hvor en borger gennem lang tid i god tro har indrettet sig i berettiget tillid til den uhjemlede afgørelse, og hvor omgørelse vil være uforholdsmæssigt indgribende. Højesteret udtalte i den forbindelse, at passivitet ikke i sig selv udgør en særlig omstændighed, der kan føre til, at en uhjemlet afgørelse ikke skal tilsidesættes som ugyldig.

Der var ikke sådanne særlige omstændigheder i denne sag, at afgørelserne ikke skulle annulleres. Det er ikke en nødvendig konsekvens af afgørelsernes ugyldighed, at skadelidte skal tilbagebetale udbetalt godtgørelse og erstatning. If Skadeforsikring fik herefter medhold.

En kommunalt ansat ressourcepædagog, som kom til skade ved et færdselsuheld under kørsel fra hjemmet til et arbejdssted, var ikke dækket af arbejdsskadesikringsloven

Sag BS-60052/2024-HJR Dom afsagt den 5. november 2025

Sagen angik, om en kommunalt ansat ressourcepædagog var omfattet af arbejdsskadesikringsloven, da hun kom til skade ved et færdselsuheld.

Uheldet skete, da den ansatte var i bil på vej fra sit hjem til en institution, hvor hun som led i sit arbejde skulle observere et barn.

Parterne var enige om, at befordringen fra hjemmet til institutionen som udgangspunkt ikke var omfattet af loven. De var derimod ikke enige om, hvorvidt udgangspunktet skulle fraviges, som følge af at den ansatte havde arbejdet, umiddelbart inden hun forlod sit hjem. Inden hun var taget hjemmefra, havde hun tjekket sin arbejdsmail, telefon og kalender samt læst i et udkast til rapport vedrørende det barn, som hun skulle observere på institutionen.

Den ansatte havde fast arbejdssted på kommunens kontor i en anden by end den, hvor institutionen lå. Hun havde mulighed for at arbejde hjemme i et vist omfang, og det hjemmearbejde, som hun havde udført om morgenen den pågældende dag, var i overensstemmelse med vilkårene for hendes ansættelse. I øvrigt besøgte hun som led i sit arbejde forskellige kommunale institutioner og arbejdede således også der.

Højesteret redegjorde for, at det fremgår af arbejdsskadesikringslovens forarbejder, at skader opstået under befordring til og fra arbejde som udgangspunkt ikke er omfattet af loven, men at der i loven er indsat en bemyndigelse til beskæftigelsesministeren med henblik på, at ministeren i en bekendtgørelse skulle kodificere praksis for, i hvilke tilfælde og under hvilke forudsætninger en arbejdstager undtagelsesvis er omfattet af loven under befordring til og fra arbejde.

Højesteret redegjorde endvidere for indholdet af den dagældende bekendtgørelse om arbejdsskadesikring under befordring til og fra arbejde.

Højesteret udtalte, at reglerne i bekendtgørelsen er fravigelser fra lovens klare udgangspunkt om, at befordring mellem hjem og arbejdsplads ikke er omfattet af loven.

Højesteret fandt, at der ikke er holdepunkter for, at udgangspunktet kan fraviges, fordi den ansatte efter eget valg har udført arbejde i sit hjem, heller ikke selv om arbejdet er udført, umiddelbart inden den ansatte har forladt hjemmet for at tage til et arbejdssted.

I det konkrete tilfælde havde den ansatte selv tilrettelagt, hvordan hun skulle komme fra sit hjem til institutionen, og hvor og hvornår hun forberedte sig forud for den observation, som hun skulle foretage på institutionen. Det var således hende selv, der besluttede at forberede sig, umiddelbart inden hun kørte hjemmefra.

Højesteret fandt på den baggrund, at hun ikke var omfattet af arbejdsskadesikringsloven ved færdselsuheldet.

Sag om aktindsigt hjemvist, da anklagemyndigheden alene havde redegjort generelt og overordnet for nødvendigheden af at begrænse adgangen til aktindsigt

Sag 40/2025 Kendelse afsagt den 9. december 2025

Sagen angik, om Ekstra Bladet skulle have aktindsigt i retsbøger og kendelser afsagt af byretten vedrørende forskellige tvangsindgreb i forbindelse med efterforskning, i anledning af en sag, hvor T var mistænkt for overtrædelse af bl.a. straffelovens § 109. Spørgsmålet for Højesteret var navnlig, om Ekstra Bladets adgang til aktindsigt skulle begrænses af hensyn til statens sikkerhed, til beskyttelse af væsentlige hensyn til forholdet til fremmede magter eller til at hemmeligholde oplysninger om Politiets Efterretningstjenestes efterforskningsmetoder.

By- og landsretten havde fundet, at samtlige kendelser og retsbøger i deres helhed skulle undtages fra aktindsigt.

På baggrund af en gennemgang af de enkelte kendelser og retsbøger, udtalte Højesteret, at der ikke var grundlag for at undtage alle kendelser og retsbøger i deres helhed fra aktindsigt. Højesteret bemærkede, at anklagemyndigheden alene havde redegjort generelt og overordnet for nødvendigheden af at begrænse adgangen til aktindsigt, og at det derved ikke var tilstrækkeligt sandsynliggjort, at hensynet til statens sikkerhed, forholdet til fremmede magter eller Politiets Efterretningstjenestes efterforskningsmuligheder gør det nødvendigt, at der ikke gives aktindsigt i nogen af kendelserne og retsbøgerne.

På den baggrund besluttede Højesteret, at byrettens og landsrettens kendelser skulle ophæves, og at sagen skulle hjemvises til fornyet behandling ved byretten.

Højesteret bemærkede bl.a., at byretten ved afgørelsen af spørgsmålet om aktindsigt skal tage udgangspunkt i, at der gives aktindsigt, medmindre anklagemyndigheden efter fornyet høring har tilstrækkeligt sandsynliggjort, at hensynet til statens sikkerhed, forholdet til fremmede magter eller Politiets Efterretningstjenestes efterforskningsmuligheder gør det nødvendigt, at adgangen til aktindsigt begrænses. Undtagelse af en kendelse eller retsbog i sin helhed forudsætter, at det ikke er tilstrækkeligt blot at fjerne bestemte oplysninger for at varetage de nævnte hensyn.

Advokat erstatningsansvarlig over for tv-vært for gennemførelse af advokatundersøgelse

Sag BS-17375/2025-HJR Dom afsagt den 9. december 2025

Advokat B gennemførte i efteråret 2020 på opdrag fra TV 2 en advokatundersøgelse om bl.a. krænkende handlinger. Som led i undersøgelsen etablerede advokat B en indberetningsordning og modtog i den forbindelse indberetninger fra to tidligere journalistpraktikanter om episoder, der

havde fundet sted i 2001 og 2003, og som vedrørte A, der var tidligere vært på TV 2. Advokat B gennemførte interviews med de to indberettere, med A og med vidner til episoderne.

Advokat B kom frem til, at A i 2001 og 2003 havde begået seksuel chikane, og udarbejdede en skriftlig vurdering og konklusion til TV 2. Denne skriftlige afrapportering blev ikke udleveret til A og var ikke fremlagt for Højesteret. Den 18. december 2020 på et onlinemøde, som A lydoptog, redegjorde advokat B mundtligt for grundlaget for advokatundersøgelsens konklusioner og TV 2's beslutning om ikke længere at anvende A som vært.

Sagen for Højesteret angik, om advokat B var erstatningsansvarlig over for A. Hovedspørgsmålet var, om advokat B havde handlet ansvarspådragende over for A, og i bekræftende fald om betingelserne om årsagsforbindelse og adækvans var opfyldt.

Højesteret udtalte bl.a., at en advokat som udgangspunkt ikke vil kunne pålægges ansvar over for en tredjepart som følge af en advokatundersøgelse, medmindre der foreligger særlige omstændigheder. Der kan foreligge sådanne særlige omstændigheder, f.eks. hvis advokaten har begået grove fejl, eller hvis advokaten over for en tredjepart har tilsidesat en omsorgspligt på grund af advokatundersøgelsens karakter. Højesteret fandt, at der i forbindelse med advokat B's advokatundersøgelse forelå sådanne særlige omstændigheder, som indebar, at der skulle udvises en særlig grundighed og omhyggelighed, også af hensyn til de personer, der var berørt af undersøgelsen. Højesteret lagde herved vægt på bl.a., at der var etableret en indberetningsordning om bl.a. krænkende handlinger, som kunne være i strid med lovgivningen, og at det i undersøgelsen kunne blive vurderet, om der kunne foreligge en overtrædelse af straffeloven. Dertil kom, at undersøgelsen med hensyn til A angik alvorlige beskyldninger og episoder, der lå henholdsvis 19 og 17 år tilbage i tid.

Højesteret fandt – i lighed med det, som Højesteret anførte i dom af 7. maj 2025 i den såkaldte disciplinærsag mellem advokat B og Advokatnævnet (UfR 2025.2886) – at advokat B under onlinemødet den 18. december 2020 ikke redegjorde tilstrækkeligt for, hvilke konkrete handlinger i 2001 og 2003 hun lagde til grund, at A havde foretaget, eller for, på hvilket grundlag hun fandt, at det med henvisning til hans handlinger ville være sagligt begrundet i 2020 at afskedige ham. Advokat B sikrede dermed ikke, at A fik rimelig mulighed for at varetage sine interesser.

Advokat B's redegørelse under onlinemødet måtte forstås på den måde, at hun fandt, at A under episoderne i 2001 og 2003 havde udsat de to journalistpraktikanter for seksuel chikane, allerede fordi de havde oplevet eller opfattet det skete som krænkende. Højesteret fandt, at begrebet seksuel chikane i den foreliggende sammenhæng måtte forstås i overensstemmelse med begrebet inden for ligestillingslovgivningen, der regulerer forholdet mellem arbejdsgiveren og den krænkede person. Det fulgte heraf, at det forhold, at en person har oplevet eller opfattet en adfærd som krænkende, er udgangspunktet for vurderingen, men dette indebærer ikke i sig selv, at der foreligger seksuel chikane. Højesteret henviste i den forbindelse til forarbejderne til ligestillingslovgivningen.

Herudover fandt Højesteret, at det var en fejl, at advokat B ikke kom nærmere ind på den bevismæssige betydning af, at de indberettede episoder lå henholdsvis 19 og 17 år tilbage i tid, idet Højesteret bemærkede, at de afgivne forklaringer ikke var overensstemmende, og at der ikke forelå objektive eller tidsnære beviser. Endvidere fandt Højesteret, at advokat B i lyset af en vidneforklaring afgivet under undersøgelsen burde have gennemført yderligere interviews med den ene indberetter og med A.

Som følge af de nævnte fejl og mangler ved advokatundersøgelsen fandt Højesteret, at advokat B ikke havde haft tilstrækkeligt grundlag for at konkludere, at A ved de to episoder i 2001 og 2003 havde begået seksuel chikane. Advokat B havde dermed tilsidesat den omsorgspligt, der påhvilede hende, og Højesteret fandt, at hun havde handlet ansvarspådragende over for A.

Henset til det, som Højesteret havde anført om karakteren af advokatundersøgelsen, og til den grove karakter af de fejl, som advokat B havde begået, fandt Højesteret, at der alene kunne statueres ansvarsfrihed, hvis advokat B kunne påvise, at der ikke var årsagsforbindelse mellem de begåede fejl og A's tab. Højesteret fandt, at advokat B ikke havde bevist, at andre forhold end hendes fejl i forbindelse med gennemførelsen af advokatundersøgelsen var årsag til de tab, som A gjorde gældende, at advokat B skulle erstatte. Højesteret fandt endvidere, at advokat B ikke havde påvist, at A's tab ikke var en påregnelig følge af hendes ansvarspådragende fejl.

Familieretlige sager

Barn skulle ikke tilbagegives til faderen i Ukraine, da tilbagegivelse ville sætte barnet i en situation, som det ikke burde tåle

Sag BS-25052/2024-HJR Kendelse afsagt den 6. marts 2025

A og B, der var bosiddende i Ukraine, fik i juni 2021 sønnen C.

I marts 2022 flyttede moderen B med C til Polen sammen med B's andet barn. Dette skete efter aftale med A. I december 2022 flyttede B med C og sit andet barn til Danmark.

A, som blev boende i Ukraine, anmodede i august 2023 om tilbagegivelse af C i medfør af Haagerkonventionen af 1980 om de civilretlige virkninger af internationale børnebortførelser.

Sagen for Højesteret angik, om C, der var blevet 3 år og 9 måneder, efter reglerne i børnebortførelsesloven skulle tilbagegives til sin far i Ukraine.

Højesteret fandt, at C måtte anses for at have bopæl i Ukraine i Haagerkonventionens forstand, og at faderen A ikke havde samtykket til eller affundet sig med C's ophold i Danmark. Der var derfor tale om en børnebortførelse eller ulovlig tilbageholdelse efter børnebortførelseslovens § 10. Derfor skulle C som udgangspunkt tilbagegives til faderen i Ukraine.

Efter børnebortførelseslovens § 11, nr. 2, kan tilbagegivelse af et barn nægtes, hvis der er en alvorlig risiko for, at tilbagegivelsen vil være til skade for barnets sjælelige eller legemlige sundhed eller på anden måde sætte barnet i en situation, som det ikke bør tåle.

Højesteret henviste til, at moderen B rejste med C fra Ukraine til Polen, da han var 9 måneder gammel, og at C ikke havde boet sammen med sin far siden da. Desuden lagde Højesteret til grund, at C havde en meget tæt tilknytning til moderen, som var hans primære kontaktperson. På grund af forholdene i Ukraine og hensynet til sit andet barn ville moderen ikke uden videre kunne rejse med C til Ukraine, hvis han blev tilbagegivet til faderen.

På den baggrund og under hensyn til længden af C's ophold i Danmark og hans begrænsede kontakt til faderen fandt Højesteret, at tilbagegivelse af C ville sætte ham i en situation, som han ikke burde tåle. A's anmodning om tilbagegivelse af C blev derfor ikke taget til følge.

Biologisk mor havde ret til anden form for kontakt end samvær med sit tvangsbortadopterede barn. Spørgsmålet om samvær blev hjemvist for anden gang

Sag BS-59289/2024-HJR Dom afsagt den 3. april 2025

Den biologiske mor fødte et barn den 21. marts 2020. Barnet blev den 3. april 2020 uden hendes samtykke anbragt uden for hjemmet. Den 1. juli 2020 blev barnet frigivet til adoption, og den 14. august 2020 blev barnet placeret hos adoptivforældrene. Sagen angik, om den biologiske mor havde ret til samvær eller anden form for kontakt med barnet.

Sagen har tidligere været behandlet af Højesteret, der ved dom af 21. februar 2023 ophævede familierettens og landsrettens domme og hjemviste sagen til fornyet behandling i familieretten. Højesteret begrundede afgørelsen med, at familierettens og landsrettens domme ikke byggede på et tilstrækkeligt oplysningsgrundlag, der gjorde det muligt at træffe afgørelse i overensstemmelse med forældreansvarslovens § 20 a og Menneskerettighedskonventionens artikel 8.

I forbindelse med familierettens fornyede behandling af sagen blev der tilvejebragt en sagkyndig erklæring vedrørende hver af de biologiske forældre samt en børnesagkyndig undersøgelse og en udtalelse fra barnets daginstitution.

Højesteret gentog, at forældreansvarslovens § 20 a skal fortolkes i overensstemmelse med Menneskerettighedsdomstolens praksis vedrørende artikel 8 og udtalte, at selv om der ved vurderingen af spørgsmål om samvær eller anden kontakt skal lægges særlig vægt på hensynet til barnets bedste, skal der ved vurderingen af sådanne spørgsmål efter Menneskerettighedsdomstolens praksis også tages hensyn til de biologiske forældres interesser, i det omfang det kan ske uden skade for barnets helbred og udvikling.

Højesteret fandt, at familierettens og landsrettens afgørelser fortsat ikke byggede på et tilstrækkeligt oplysningsgrundlag, og at de vurderinger, der lå til grund for at afvise samvær eller anden kontakt, ikke afspejlede, at der også skulle tages hensyn til den biologiske mors interesser, i det omfang det kunne ske uden skade for barnet.

Højesteret fandt herefter ikke grundlag for at nægte den biologiske mors anmodning om at modtage fotografier af barnet og adgang til at se barnet på en legeplads, hvor der ikke var interaktion mellem hende og barnet. Højesteret fandt endvidere, at det på det foreliggende grundlag ikke kunne afvises, at betingelserne for også at fastsætte et begrænset samvær var opfyldt.

Højesteret ophævede familierettens og landsrettens domme og hjemviste sagen med henblik på fastsættelse af de nærmere vilkår for, at den biologiske mor kunne modtage fotografier af barnet og se ham på en legeplads. Højesteret hjemviste i øvrigt sagen til ny behandling i familieretten med henblik på stillingtagen til, om der skulle fastsættes et begrænset samvær mellem den biologiske mor og barnet.

Efter sagens konkrete omstændigheder og henset til forpligtelserne efter Menneskerettighedskonventionens artikel 8 skulle en samværsafgørelse tvangsfuldbyrdes ved afhentning af barnet
Sag BS-21907/2025-HJR Kendelse afsagt den 22. september 2025

Landsretten bestemte i 2023, at der skulle være samvær mellem et barn (B) og hendes far (F), da det ville være bedst for B, at hun fik kontakt til sin far, som hun aldrig havde mødt. Landsretten fastsatte, at dette skulle ske ved ti overvågede samvær efter Familieretshusets nærmere bestemmelse. Samværsafgørelsen blev imidlertid ikke efterlevet af moren (M).

Spørgsmålet for Højesteret var, om de ti overvågede samvær for at etablere en kontakt mellem B og F skulle tvangsfuldbyrdes. Der var derudover spørgsmål om betaling af tvangsbøder.

Højesteret udtalte, at hvis den forælder, som barnet bor hos, ikke frivilligt medvirker til, at samvær mellem barnet og den anden forælder gennemføres, er udgangspunktet, at samværsafgørelsen skal fuldbyrdes. Under fuldbyrdelsessagen skal familieretten ikke foretage en materiel prøvelse af afgørelsen om samvær, men hvis familieretten finder, at afgørelsen som følge af nye oplysninger eller forandrede forhold ikke længere er til barnets bedste, skal familieretten henvise sagen til Familieretshuset med henblik på vurdering af, om afgørelsen skal ændres eller ophæves. Familieretten skal under fuldbyrdelsessagen tage hensyn til forpligtelserne efter Menneskerettighedskonventionens artikel 8 om retten til privatliv og familieliv som fastslået i Menneskerettighedsdomstolens praksis.

I forhold til den konkrete sag udtalte Højesteret, at M, siden B blev født i 2012, vedholdende havde modsat sig, at der blev etableret nogen form for kontakt mellem B og hendes far. Efter de foreliggende oplysninger havde M endnu ikke fortalt B om hendes far, og Højesteret lagde til grund, at M fortsat ikke ville medvirke til, at B fik kendskab til ham, og at B fik samvær med ham. Højesteret bemærkede, at familieretten havde forsøgt at fuldbyrde samværsafgørelsen ved tvangsbøder, men at dette ikke havde fået M til at ændre adfærd.

Under disse omstændigheder fandt Højesteret, at tvangsfuldbyrdelse af samværsafgørelsen ved afhentning af B måtte anses for at være den eneste mulighed for at få etableret en kontakt og relation mellem B og hendes far, hvilket som nævnt var til hendes bedste.

På denne baggrund og henset til forpligtelserne efter Menneskerettighedskonventionens artikel 8 tog Højesteret F's påstand om tvangsfuldbyrdelse af overvåget samvær til følge, således at tvangsfuldbyrdelsen skulle ske ved afhentning af B. Afhentningen skulle ske i overensstemmelse med reglerne i retsplejelovens kapitel 42 b og forpligtelserne i Menneskerettighedskonventionens artikel 8. Familieretten skulle i den forbindelse bl.a. inddrage B's egne synspunkter.

Der var ikke grundlag for at lade allerede varslede tvangsbøder bortfalde, og F's påstand om betaling heraf blev derfor også taget til følge.

Straffesager

Ophængning i en lygtepæl af en mannequindukke påsat et billede af statsministerens ansigt og et skilt med bl.a. teksten "HUN MÅ OG SKAL AFLIVES!" under en demonstration straffet som trussel om vold mod en offentligt ansat

Sag 55/2024 Dom afsagt den 3. januar 2025

T1, T2 og T3 var ved landsrettens dom fundet skyldige i overtrædelse af straffelovens § 119, stk. 1, ved i forbindelse med en demonstration den 23. januar 2021 mod coronarestriktioner offentligt at have fremsat trussel om vold mod statsminister Mette Frederiksen. De ophængte i en lygtepæl en mannequindukke i fuld legemsstørrelse, på hvis ansigt der var påsat et billede af statsministerens ansigt, og som om halsen havde et skilt, hvorpå det bl.a. med store, røde bogstaver var anført "HUN MÅ OG SKAL AFLIVES!". De blev i landsretten straffet med fængsel i 40 dage.

For Højesteret angik sagen navnlig, om teksten på det omhandlede skilt sammenholdt med den ophængte mannequindukke udgjorde en trussel om vold mod statsminister Mette Frederiksen, jf. straffelovens § 119, stk. 1, og i givet fald, om domfældelse for overtrædelse af § 119, stk. 1, ville

være i strid med T1's, T2's og T3's ret til ytringsfrihed efter artikel 10 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

Højesteret udtalte, at efter straffelovens § 119, stk. 1, straffes bl.a. den, der offentligt fremsætter trussel om vold mod nogen, som det påhviler at handle i medfør af offentligt hverv eller tjeneste. Bestemmelsen indebærer et særligt strafferetligt værn, der er begrundet i, at de pågældende personer er særligt udsatte for angreb og derfor har behov for et ekstra værn mod den risiko for vold og trusler, som funktionen medfører, herunder således at de uhindret kan udføre deres opgaver.

Om der er tale om en trussel om vold beror på en samlet vurdering af bl.a. ytringens ordlyd sammenholdt med de omstændigheder, hvorunder ytringen er fremsat.

Landsretten havde som resultat af sin bevisbedømmelse lagt til grund bl.a., at T2 og T3 i fællesskab havde planlagt at medbringe en mannequindukke i fuld legemsstørrelse til demonstrationen den 23. januar 2021 mod coronarestriktioner, at dukken, på hvis ansigt de påsatte et billede af statsminister Mette Frederiksen, og som de gav tøj og paryk på, skulle ligne statsministeren, at de om dukkens hals hængte et skilt, hvor der med store, røde bogstaver stod "HUN MÅ OG SKAL AFLIVES!", at de i fællesskab hængte dukken op i en lygtepæl med en lastbilstop rundt om halsen, således at dukken og skiltet blev synlige for bl.a. de øvrige demonstranter, og at de gjorde dette, uanset at T1 i forbindelse med ophængningen bemærkede, at "det var en rigtig dårlig idé, og at det var en dødstrussel".

På baggrund af landsrettens bevisbedømmelse fandt Højesteret efter en samlet vurdering af ordlyden af det omhandlede skilt sammenholdt med den ophængte mannequindukke og omstændighederne i øvrigt, at der var tale om en offentligt fremsat trussel om vold (en dødstrussel) mod statsminister Mette Frederiksen. De tiltalte var derfor med rette fundet skyldige i overtrædelse af straffelovens § 119, stk. 1.

Spørgsmålet var herefter, om en domfældelse for overtrædelse af § 119, stk. 1, ville være i strid med Menneskerettighedskonventionens artikel 10 om retten til ytringsfrihed.

Herom udtalte Højesteret, at det efter Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis må lægges til grund, at der ved bedømmelsen efter artikel 10 af, om en ytring udgør en trussel om vold mod enkeltpersoner, ikke alene skal ses på ytringens ordlyd, men bl.a. også den sammenhæng, hvorunder den er fremsat.

Som nævnt ovenfor var der i den foreliggende sag – efter en samlet vurdering af bl.a. ytringens ordlyd sammenholdt med de omstændigheder, hvorunder ytringen blev fremsat – tale om en trussel om vold (en dødstrussel) rettet mod en bestemt person. Uanset at ytringen blev fremsat og mannequindukken blev ophængt under en demonstration og var rettet mod regeringens politik, fandt Højesteret, at en domfældelse for overtrædelse af straffelovens § 119, stk. 1, ikke ville være i strid med Menneskerettighedskonventionens artikel 10.

Højesteret bemærkede, at en domfældelse for ytringen ikke indebærer, at befolkningen afskæres fra at kritisere den politik, som statsministeren og regeringen fører, herunder f.eks. ved at kritisere regeringens politik ved brug af ytringer, der fornærmer, chokerer eller forstyrrer.

Højesteret fandt, at der ved straffens udmåling ikke var grundlag for at henvise til straffelovens § 81, nr. 7, hvorefter det ved straffens fastsættelse i almindelighed skal indgå som skærpende omstændighed, at gerningen har baggrund i den forurettedes lovlige ytringer i den offentlige debat.

Med henvisning til navnlig truslens grove karakter – som ikke alene bestod i ordene på det omhandlede skilt ("HUN MÅ OG SKAL AFLIVES!"), men også i at mannequindukken, der skulle forestille statsminister Mette Frederiksen, med en lastbilstrop om halsen blev ophængt i en lygtepæl – tiltrådte Højesteret, at T1, T2 og T3 var straffet med fængsel i 40 dage.

Ikke grundlag for samfundstjeneste i sag om stalking

Sag 51/2024 Dom afsagt den 13. februar 2025

T, der ikke tidligere var straffet, var fundet skyldig i stalking ved over en periode på ca. 3 måneder i flere tilfælde at have kontaktet sin ekskæreste via sociale medier, sms, opkald, brev og to personlige henvendelser, i det ene tilfælde på hendes bopæl. Dette skete til trods for, at ekskæresten flere gange havde meddelt T, at hun ikke ønskede kontakt til ham, at forholdet var slut, og at han skulle lade hende være. I den periode, hvor stalkingen fandt sted, var T fem gange i kontakt med politiet, der opfordrede ham til ikke at kontakte ekskæresten. Efter stalkingen var ekskæresten af egen læge henvist til psykologbehandling på grund af bl.a. angst og søvnproblemer.

Sagen for Højesteret angik strafudmålingen.

Højesteret udtalte, at det som anført i Højesterets dom af 16. november 2023 (UfR 2024.404) fremgår af forarbejderne til straffelovens § 242 om stalking, at straffen for førstegangstilfælde af overtrædelse af bestemmelsen som udgangspunkt ikke bør udmåles lavere end 40 dages ubetinget fængsel.

Højesteret fandt, at forarbejderne til straffelovens § 242 må forstås sådan, at overtrædelse af bestemmelsen kun i helt særlige tilfælde kan straffes med en betinget dom med vilkår om samfundstjeneste. Højesteret fandt endvidere, at der herudover er mulighed for undtagelsesvis at fravige udgangspunktet om ubetinget fængsel, hvis gerningsmandens forhold giver grundlag for at idømme en rent betinget straf, eventuelt en betinget straf med vilkår om f.eks. behandling.

På den baggrund og efter omstændighederne i sagen tiltrådte Højesteret, at straffen var fastsat til fængsel i 40 dage, og at der ikke var grundlag for at gøre straffen betinget.

To tiltalte frifundet for voldtægt under søvngænger i grundet manglende forsæt

Sag 57/2024 og 58/2024 Domme afsagt onsdag den 19. februar 2025

Højesteret har afsagt domme i to sager om voldtægt under søvngænger.

I sag 57/2024 var T1 af landsretten fundet skyldig i at have udøvet oralsex på F1, der på grund af søvn befandt sig i en tilstand, hvor hun var ude af stand til at modsætte sig dette.

Landsretten havde lagt til grund, at T1 på tidspunktet for den seksuelle handling befandt sig i en sovende tilstand og fandt ham omfattet af straffelovens § 16, stk. 1, om personer, der var utilregnelige på gerningstidspunktet på grund af sindssygdom eller tilstande, der må ligestilles hermed. Landsretten henviste bl.a. til en udtalelse afgivet af Retslægerådet, hvori det var anført, at T1 med overvejende sandsynlighed led af den neurologiske lidelse sexsomnia, og at han på gerningstidspunktet befandt sig i en tilstand, der kunne sidestilles med sindssygdom.

Endvidere havde landsretten med henvisning til Højesterets dom af 19. oktober 2017 (UfR 2018.491) fundet, at T1 havde handlet forsætligt, fordi den seksuelle handling havde en sådan beskaffenhed, at en normal gerningsmand under i øvrigt samme omstændigheder ville blive anset for at have begået en forsætlig overtrædelse af de nævnte straffelovsbestemmelser. Landsretten

anførte, at det alene var i kraft af hans neurologiske lidelse, at den seksuelle handling var udøvet, uden at han havde haft en bevidsthedsmæssig opfattelse af det passerede.

Han blev af landsretten i medfør af straffelovens § 16, stk. 1, frifundet for straf og blev idømt ambulantly psykiatrisk behandling med mulighed for indlæggelse og uden en længstetid.

I sag 58/2024 var T2 tiltalt for voldtægt ved at have tiltvunget sig samleje med F2 ved vold eller trussel om vold, idet F2 havde lagt sig til at sove i samme seng som T2.

Efter de lægelige udtalelser havde landsretten lagt til grund, at T2 på tidspunktet for den seksuelle handling befandt sig i en tilstand af sexsomnia, at tilstanden måtte sidestilles med sindssygdom, og at han var utilregnelig på det nævnte tidspunkt, jf. straffelovens § 16, stk. 1.

Landsretten frifandt T2, idet han ikke kunne anses for at have haft forsæt til den begåede seksuelle handling. Landsretten lagde vægt på bl.a., at T2, som ubestridt sov, da han realiserede gerningsindholdet i voldtægtsbestemmelsen, ikke havde nogen form for bevidsthed om, hvad han foretog sig.

Begge sager blev anket til Højesteret, hvor hovedspørgsmålet var, om de tiltalte havde handlet forsætligt.

Højesteret bemærkede, at landsretten efter de lægelige udtalelser i sagerne havde lagt til grund, at de tiltalte på tidspunktet for den seksuelle handling befandt sig i en tilstand af sexsomnia, og at tilstanden måtte sidestilles med sindssygdom, ligesom landsretten i begge sager havde lagt til grund, at de tiltalte enten sov eller var i en sovende tilstand på de nævnte tidspunkter. På det således foreliggende grundlag fandt Højesteret, at de seksuelle handlinger ikke kunne tilregnes de tiltalte som forsætlige.

Højesteret frifandt herefter T1 og T2 for de rejste tiltaler.

En i gerningsperioden 15 årig dreng idømt fængsel i 5 år for bl.a. at lade sig hverve til terrorsammenslutningen Feuerkrieg Division og fremme dens virksomhed

Sag 73/2024 Dom afsagt den 14. marts 2025

T, der i gerningsperioden var 15 år gammel, var af landsretten fundet skyldig i overtrædelse af en række terrorbestemmelser i straffeloven ved at have ladet sig hverve til terrorsammenslutningen Feuerkrieg Division (FKD), at have forsøgt at hverve en jævnaldrende klassekammerat til FKD og i en periode på ca. 4 måneder på forskellig vis at have fremmet FKD's virksomhed. Landsretten fastsatte straffen til fængsel i 7 år.

For Højesteret angik sagen navnlig, om landsretten havde anvendt straffelovens terrorbestemmelser urigtigt, og om der var grundlag for at nedsætte eller forhøje den idømte straf.

Højesteret fandt, at landsretten ikke havde anvendt straffelovens terrorbestemmelser urigtigt og tiltrådte således, at T var fundet skyldig i overtrædelse af de pågældende bestemmelser.

Angående straffens udmåling bemærkede Højesteret, at der på den ene side måtte lægges vægt på forbrydelsernes alvor, herunder at T rådgav om FKD's organisering, at han var med til at udarbejde og redigere FKD's håndbog, at han i øvrigt indtog en ledende rolle i FKD, at han på sin computer havde oprettet et bibliotek, "The Forbidden Library", hvor han havde systematiseret bl.a. detaljerede bombemanualer, instruktioner om skydevåben og ammunition, og at han delte dette

materiale med andre medlemmer af FKD. På den anden side måtte der lægges vægt på navnlig, at T i slutningen af gerningsperioden kun var ca. 15½ år gammel, og at han ved anholdelsen i 2022 kun havde været medlem af FKD i ca. 4 måneder.

Efter en samlet vurdering fandt Højesteret, at straffen skulle fastsættes til fængsel i 5 år.

Landsretten var nået til samme resultat vedrørende skyldsspørgsmålet, men var nået til et andet resultat vedrørende straffens udmåling.

I en tilståelsessag, hvor politiet ikke blev sparet for en længere efterforskning, blev tilståelsesrabatten konkret fastsat til 3 måneders fængsel (12,5 %)

Sag 99/2024 Dom afsagt den 15. maj 2025

T var af landsretten i en tilståelsessag idømt fængsel i 2 år for bl.a. i det væsentligste med henblik på videreoverdragelse og til eget forbrug at have besiddet 336,49 gram amfetamin, som politiet under visitation fandt gemt i hans underbukser. Derudover angik tilståelsessagen fire overtrædelser af lov om euforiserende stoffer, otte tilfælde af databedrageri, to tilfælde af brugstyveri og ét tilfælde af hæleri. Straffen omfattede tillige en reststraf på ca. 1 år.

Sagen for Højesteret angik strafudmålingen, herunder hvilken betydning tilståelsen skulle have for straffens fastsættelse.

Efter straffelovens § 82, stk. 1, nr. 9, skal ved straffens fastsættelse i almindelighed indgå som en formildende omstændighed, at gerningsmanden har aflagt tilståelse (tilståelsesrabat). På baggrund af forarbejderne til bestemmelsen, opstillede Højesteret nogle kategorier, der angiver rammerne for tilståelsesrabat i forskellige tilfælde.

I den forbindelse udtalte Højesteret bl.a., at der i tilståelsessager, hvor politiet ikke spares for en længere efterforskning, som udgangspunkt kan ske en reduktion af straffen på mellem ca. 10 % og ca. 20 %. Som eksempel herpå fremhævede Højesteret de narkotika- og våbensager, hvor det erkendte forhold svarer til politiets fund hos den pågældende.

Efter en samlet vurdering af forholdenes karakter, og T's mange forstraffe for ligeartet kriminalitet og hurtige recidiv, fandt Højesteret, at straffen uden hensyntagen til reststraffen på ca. 1 år og en eventuel tilståelsesrabat skulle udmåles til fængsel i 2 år.

Da der ikke var grundlag for at antage, at politiet ved tilståelsen i nogen af forholdene var blevet sparet for en længere efterforskning, og da der endvidere ikke var grundlag for at antage, at domstolene var blevet sparet for en længerevarende retssag, reducerede Højesteret efter en samlet vurdering straffen med 3 måneders fængsel (12,5 %).

Højesteret forhøjede herefter samlet straffen til 2 år og 9 måneder.

Der kunne ikke gives tilståelsesrabat i et tilfælde, hvor tiltalte var dømt i byretten mod sin benægtelse og efterfølgende tilstod under ankesagen i landsretten

Sag 100/2024 Dom afsagt den 15. maj 2025

T var straffet med fængsel i 16 år for i forening med flere andre at have forsøgt at sætte sig i besiddelse af 300 kilo kokain samt for forsøg på ulovlig tvang.

Sagen for Højesteret angik bl.a. strafudmålingen, herunder navnlig om T's tilståelse under anken kunne tillægges betydning ved straffens fastsættelse, og om straffen på grund af særdeles skærpende omstændigheder kunne overstige den foreskrevne strafferamme for hovedforholdet, jf. straffelovens § 88, stk. 1.

Højesteret tiltrådte landsrettens vurdering af, at der ikke forelå sådanne særdeles skærpende omstændigheder, at der var grundlag for at bringe straffelovens § 88, stk. 1, i anvendelse.

Med hensyn til spørgsmålet om tilståelsesrabat bemærkede Højesteret, at en tilståelse, der først afgives under anken af en domsmandssag eller nævningsag, som det helt klare udgangspunkt ikke skal tillægges betydning ved fastsættelsen af straffen.

Da der ikke var grundlag for at fravige udgangspunktet, stadfæstede Højesteret landsrettens dom på fængsel i 16 år.

Straffen i tilståelsessag om narkotikakriminalitet nedsat til fængsel i 7 år efter tilståelsesrabat på 1 år

Sag 92/2024 Dom afsagt den 12. juni 2025

T var under en tilståelsessag dømt for overtrædelse af straffelovens § 191 ved i en bil på en parkeringsplads at have været i besiddelse af 10 kg ketamin med henblik på videreoverdragelse til et større antal personer. Han blev i landsretten straffet med fængsel i 8 år, der tillige omfattede en reststraf på 131 dage.

For Højesteret angik sagen strafudmålingen, herunder navnlig hvilken betydning T's tilståelse skulle have.

Højesteret henviste til, at straffens udmåling i den enkelte sag beror på en konkret vurdering af alle sagens omstændigheder. Efter straffelovens § 82, stk. 1, nr. 9, skal det i almindelighed indgå som en formildende omstændighed, at gerningsmanden har aflagt tilståelse ("tilståelsesrabat"). Højesteret har i dom af 15. maj 2025 (UfR 2025.3022) på baggrund af forarbejderne til straffelovens § 82, stk. 1, nr. 9, opstillet seks kategorier, der angiver rammerne for tilståelsesrabat.

Højesteret udtalte, at det er hensigtsmæssigt, at det udtrykkeligt fremgår af dommen i den enkelte sag, hvilken af de seks kategorier tilståelsen er omfattet af, og hvilken straf der ville være blevet udmålt uden tilståelsesrabat.

Om den konkrete sag fandt Højesteret efter en samlet vurdering af sagens omstændigheder, at T uden hensyntagen til reststraffen og en eventuel tilståelsesrabat skulle straffes med fængsel i 8 år.

Med hensyn til tilståelsens betydning for strafudmålingen bemærkede Højesteret, at politiet ved anholdelsen af T fandt 10 kg ketamin i den bil, han kørte i. Han nægtede sig skyldig i grundlovsforhøret, men tilstod forholdet ca. to måneder senere, sådan at sagen kunne afgøres som en tilståelsessag. Der var ikke grundlag for at antage, at politiet som følge af tilståelsen var blevet sparet for en længere efterforskning. Den foreliggende sag var derfor omfattet af kategori 3.

Højesteret henviste til, at i tilfælde omfattet af kategori 3 skal der som udgangspunkt ske en reduktion af straffen på mellem ca. 10 og ca. 20 %. Ved fastsættelsen af tilståelsesrabat i den foreliggende sag måtte der tages hensyn til, at politiet allerede inden tilståelsen havde foretaget efterforskning i sagen. Tilståelsen måtte dog antages at have medført en vis ressourcebesparelse hos politiet. Tilståelsen havde desuden medført en vis ressourcebesparelse hos domstolene. Der skulle

endvidere tages hensyn til, at anvendelse af strafabat ikke skal føre til strafpositioner, der afviger fra, hvad der efter praksis er almindeligt anvendt.

På denne baggrund og efter en samlet vurdering fandt Højesteret, at der efter straffelovens § 82, stk. 1, nr. 9, skulle ske en reduktion af straffen med 1 år (12,5 %) af den straf på fængsel i 8 år, der ellers skulle være udmålt.

Herefter blev straffen, der var en fællesstraf, som tillige omfattede den nævnte reststraf, fastsat til fængsel i 7 år.

3 års fængsel for uagtsomt manddrab i forbindelse med hashkørsel med en THC-koncentration på 0,0016 mg THC pr. kg blod

Sag 94/2024 Dom afsagt den 27. juni 2025

T blev i byretten og landsretten fundet skyldig i bl.a. uagtsomt manddrab efter straffelovens § 241, 2. pkt., jf. 1. pkt., idet han i 2022 påkørte en 90-årig kvinde, der med rollator var i færd med at krydse et fodgængerfelt. Kvinden afgik kort efter påkørslen ved døden som følge af de kvæstelser, hun havde pådraget sig. T havde i forbindelse med påkørslen en koncentration af THC (hash) i blodet på 0,0016 mg THC pr. kg blod, og påkørslen skete under tilsidesættelse af væsentlige hensyn til færdselssikkerheden. Byretten og landsretten fastsatte straffen til fængsel i 3 år og frakendte T førerretten betinget i 3 år.

For Højesteret angik sagen alene straffastsættelsen.

Højesterets flertal udtalte, at straffen for overtrædelse af straffelovens § 241, 2. pkt., jf. 1. pkt., begået i forbindelse med hashkørsel efter færdselslovens § 54, stk. 1, nr. 2, efter forarbejderne til en lovændring i 2021 skal fastsættes med udgangspunkt i et straffniveau på fængsel i 3 år og 4 måneder til 3 år og 9 måneder.

Det fremgik af forarbejderne til lovændringen i 2021 bl.a., at det angivne straffniveau vil kunne fraviges i op- eller nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag forelå andre skærpende eller formildende omstændigheder.

Efter omstændighederne i sagen og herunder det forhold, at T i forbindelse med kørslen havde et THC-indhold i blodet, der kun var lige over grænsen på 0,001 mg THC for strafbar hashkørsel, fandt flertallet ikke grundlag for at ændre den straf, som byretten og landsretten havde fastsat. Straffen blev derfor fastsat til fængsel i 3 år.

Beslaglæggelse af en leaset bil hos en lille erhvervsvirksomhed på grund af en ansats vanvidskørsel blev ophævet

Sag 23/2025 Kendelse afsagt den 25. august 2025

X ApS, som er lille virksomhed, der kører limousinekørsel, havde leaset en Mercedes-Benz til brug for virksomhedens limousinekørsel. Efter en ansat chauffør i X kørte såkaldt vanvidskørsel i bilen, blev bilen beslaglagt.

Sagen angik, om beslaglæggelsen af bilen skulle ophæves, fordi det måtte antages at være uforholdsmæssigt indgribende overfor X at konfiskere bilen.

Det indebærer en helhedsvurdering af, dels om det var helt upåregneligt for X at bilen ville blive brugt til vanvidskørsel, dels om adgangen til at gøre et erstatningskrav gældende over for chaufføren var tilstrækkeligt til at forhindre, at konfiskationen ikke var uforholdsmæssigt indgribende.

Højesteret tiltrådte af de grunde, som var anført af byretten og tiltrådt af landsretten, at det var godtgjort, at X havde udvist en sådan agtpågivenhed, som kan forventes af selskabet som arbejdsgiver i forbindelse med ansættelsen af chaufføren og udlån af bilen.

Højesteret udtalte endvidere, at det var et nødvendigt led i X's virksomhed at benytte ansatte chauffører, at X ikke ville kunne betale erstatningskravet fra leasinggiver som følge af konfiskation af bilen, og at selskabet derfor ville gå konkurs, hvis der skete konfiskation af den beslaglagte bil. X ville endvidere ikke kunne vælte tabet over på sine kunder. Den ansatte chauffør kunne muligvis erstatte selskabets tab over en længere periode, men ikke på nuværende tidspunkt.

Efter en samlet vurdering fandt Højesteret, at det måtte anses for behæftet med betydelig usikkerhed, om X's adgang til at gøre et erstatningskrav gældende over for den ansatte chauffør var tilstrækkeligt til at forhindre, at konfiskation var uforholdsmæssigt indgribende over for X.

På den baggrund og efter oplysningerne om den agtpågivenhed, som X havde udvist ved ansættelse af chaufføren, og om de økonomiske konsekvenser for virksomheden af en eventuel konfiskation, konkluderede Højesteret, at der var grund til at antage, at konfiskation ville være uforholdsmæssigt indgribende for X.

Højesteret ophævede derfor beslaglæggelsen.

En straffesag om ulovlig indrejse i Danmark i strid med et indrejseforbud blev hjemvist og udsat, indtil der var truffet endelige afgørelse om asyl

Sag 13/2025 Dom afsagt den 10. september 2025

T blev i 2023 idømt 4 måneders fængsel for vold og vidnetrusler og udvist af Danmark med indrejseforbud i 6 år. Da han blev prøveløsladt, udrejste han af Danmark. Nogle måneder senere rejste han igen til Danmark og ansøgte om asyl.

I den aktuelle sag var T tiltalt for at overtræde udlændingeloven ved at indrejse i Danmark i strid med indrejseforbuddet. Ifølge Flygtningekonventionens artikel 31, stk. 1, kan en konventionsflygtning ikke straffes for ulovligt at indrejse i Danmark, hvis en række betingelser er opfyldt, herunder at flygtningen har haft rimelig grund til at indrejse ulovligt.

Højesteret udtalte, at artikel 31, stk. 1, også omfatter indrejse i strid med indrejseforbud. Den omstændighed, at T var indrejst i strid med et indrejseforbud og muligvis kunne være rejst til et andet land end Danmark og have søgt asyl der, kunne ikke føre til, at han ikke havde haft rimelig grund til at indrejse i Danmark, hvis han opfyldt de øvrige betingelser i artikel 31, stk. 1, herunder at han var konventionsflygtning.

Om T var konventionsflygtning, skulle afgøres af udlændingemyndighederne. Da de ikke havde truffet endelig afgørelse herom, hjemviste Højesteret sagen til fornyet behandling ved byretten, således at straffesagen skulle afvente udlændingemyndighedernes endelige afgørelse.

T var med rette fundet skyldig i bestikkelse efter straffelovens § 144

Sag 31/2025 Dom afsagt den 15. oktober 2025

T var fundet skyldig i at have overtrådt straffelovens § 144 om bestikkelse ved på et tidspunkt i 2011 som ansat i Forsvarsministeriets Materiel- og Indkøbsstyrelse fra en medarbejder hos en våbenproducent, der leverede ammunition til forsvaret, i forbindelse med forhandlinger vedrørende kvaliteten af den leverede ammunition uberettiget at have modtaget en middag på restaurant Kong Hans Kælder i København til en værdi af mindst 2.500 kr. T var straffet med fængsel i 10 dage, som var gjort betinget med en prøvetid på 1 år.

For Højesteret angik sagen, om det var med rette, at T var fundet skyldig i bestikkelse efter straffelovens § 144.

T havde anført navnlig, at landsretten havde anvendt straffelovens § 144 urigtigt, og at byrettens bevisresultat, som landsretten havde tiltrådt, ikke gav grundlag for at fastslå, at han havde forsæt til at overtræde straffelovens § 144.

Efter straffelovens § 144 straffes den, der i udøvelse af dansk, udenlandsk eller international offentlig tjeneste eller hverv, uberettiget modtager, fordrer eller lader sig tilsige en gave eller anden fordel, med bøde eller fængsel indtil 6 år.

Landsrettens bevisresultat måtte forstås sådan, at landsretten efter en konkret vurdering havde fundet, at T ved at deltage i middagen på restaurant Kong Hans Kælder havde modtaget en gave eller anden fordel, der på baggrund af prisen på mindst 2.500 kr. var uberettiget i straffelovens § 144's forstand, og at middagen blev modtaget i udøvelse af offentlig tjeneste. Landsretten havde således fundet det bevist, at T havde realiseret gerningsindholdet i straffelovens § 144.

For så vidt angik forsætsvurderingen havde landsretten også efter bevisførelsen for landsretten fundet, at T havde forsæt, da han måtte have indset eller i hvert fald anset det for overvejende sandsynligt, at prisen for middagen var over det niveau, som han berettiget måtte modtage, og at han på samme måde havde vidst, at det var hans stilling i forsvaret, der var anledning til, at middagen blev givet.

Højesteret fandt, at landsretten herved havde anvendt straffelovens § 144 korrekt, og at landsrettens bevisresultat gav grundlag for at fastslå, at T havde forsæt til at overtræde straffelovens § 144, idet han kendte de faktiske omstændigheder, der gjorde, at det var uberettiget at modtage gaven.

Højesteret stadfæstede herefter landsrettens dom.